

FÆLLESSKAB - HJEMME HVER FOR SIG

KIRKERNE I ISHØJ

SOMMER / EFTERÅR 2020

KIRKERNE I ISHØJ

SOMMER / EFTERÅR 2020

FÆLLESSKAB - HJEMME HVER FOR SIG

Når opfattelsen af det gode liv ændrer sig | 5

Corona lukkede bygningen – men ikke kirken | 7

Hvad var det dog, der skete? | 9

Gik luften også ud af din ballon? | 19

Hvordan skal man egentlig bede til Gud? | 21

CORONATID, CORONABEKYMRING, CORONAKRISE

LUKKE NED OG LUKKE UDE

Folkekirken har lukket, som Bodil Jørgensen, der spillede præst, sagde engang i *Rytteriet*.

Og hvordan har det så været, når kirken lukker ned og kirkedøren rent bogstaveligt har været lukket?

Sommetider sker der det, at man skal miste for rigtig at opdage, hvor meget noget kan betyde. Sådan tror jeg, det har været for mange i vores menighed. Savnet har ført til en længsel efter at kunne gense alt det, som vi i gennem en længere periode har været udelukket for at kunne deltage i.

Lukket! Og så måske alligevel ikke.

I de måneder der er gået siden coronaen rigtig tog fart, har kirken levet sit eget stille liv bag de lukkede døre, og jeg tror, der er mange i vores menighed, som har oplevet kirkens nærhed. Præsterne har været der, hjemme hver for sig og alligevel i et fællesskab, der har handlet om, hvordan man bedst under de givne betingelser, kunne være kirke og sjælesørgere for alle, der har haft brug for det. Meget arbejde er foregået i det stille, sådan som sjælesorg skal være, og mange har oplevet præsternes omsorg med blomster i påsketiden.

Der har været arbejdet med at sende gudstjenester ud på nettet og på vores hjemmeside. Dygtige folk har filmet og fotograferet. Der har været indlæg på facebook, og der har været dejlige tilbagemeldinger fra mennesker, som har følt sig mødt og set og opdaget, at de på ingen måde har været glemt.

Der har ligget et kæmpe arbejde bag at dette, og jeg tror, dette huskes med stor glæde og taknemmelighed.

Kirkens personale har været der bag de lukkede døre. Kordegnen har haft det samme arbejde enten ved korte ensomme ophold på kirkekontoret eller ved computeren derhjemme. Kirketjenere og rengøring har haft nok at se til. Bisættelser og begravelser, der har involveret personalet, har haft stor vægt. De særlige hensyn, der skulle tages, har krævet meget af kirkens personale, herunder også organister og kirkesangere, som har levet med 'afstand' og færre ressourcer.

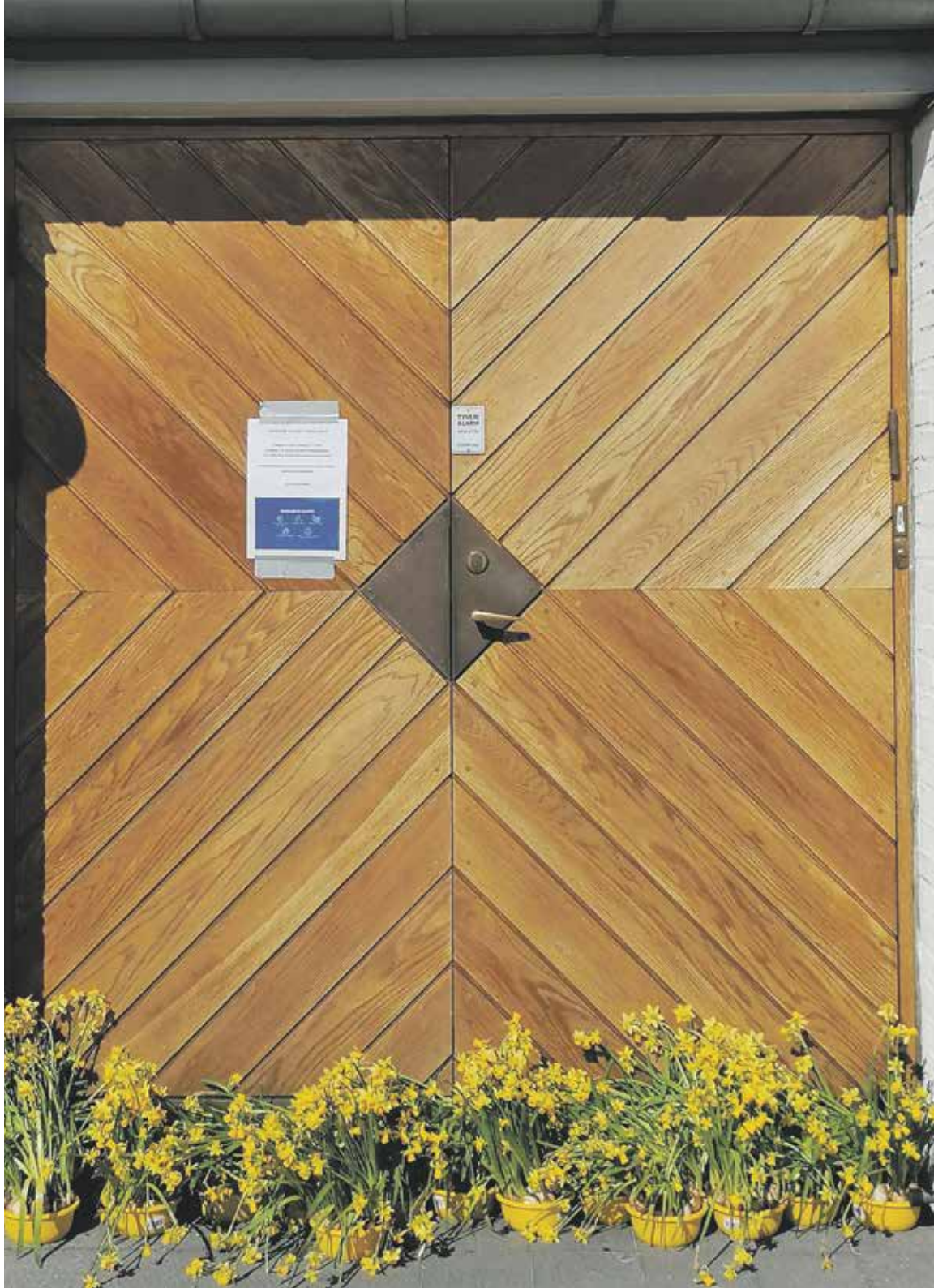
Sluttelig har vores kommunikationsmedarbejder sammenfattet det hele, så der blev sammenhæng og mening.

Hertil kom, at Vejleå Kirke gennemgår en større renovering af vinduer i gangareal og kirkerum, hvor det har været et puslespil for kirkeværge og håndværkere at få dette til at gå op, når der skulle tages hensyn til de kirkelige aktiviteter, der nødvendigvis skal finde sted.

Alt dette har kun kunne lade sig gøre, fordi der har været vilje til samarbejde, og fordi man har ønsket, at dette her skal kunne lade sig gøre.

Heldigvis har vi nu åbnet igen. Ikke på de gamle betingelser, men med en ny viden og erfaring, som jeg tror på sigt vil kunne bringe os glæde og velsignelse.

Johan Funck
Formand for menighedsrådet

Når opfattelsen af det gode liv ændrer sig

Da landet lukkede ned midt i marts måned var der meget, der pludselig ændrede sig i alle dele af samfundet. Dagligdagen i familien, på arbejdspladsen, i institutionerne, i rejsetrafikken, i fritidslivet og i kirkerne og alle mulige andre steder var med ét forandret. Men ikke alene det. Opfattelsen af, hvad vi opfatter for at være det gode liv. Det blev der vendt noget op og ned på. For nu blev det mere end vanskeligt, ja, indimellem umuligt at gøre alt det, som vi almindeligvis forbinder med det gode liv.

Derfor var nogle af de hyppigste ord, man hørte i den første tid efter nedlukningen de to ord; mærkeligt og savn. Hvor mærkeligt det var, at man ikke bare kunne gøre alt det, man plejede at gøre, og dertil savnet af at kunne mødes med familie, kolleger og venner, eller at kunne rejse. For det gode liv er for mange af os forbundet med et aktivt liv. Et liv hvor man kommer ud blandt andre. Hvor man mødes, gør noget sammen og deler oplevelser med andre.

En del har ikke mærket de store ændringer i deres arbejde i de seneste måneder ud over, at der ikke har været bilkøer på vejene. Mange har måtte arbejde hjemmefra. For nogle med kroniske sygdomme har det været, og er stadig,

forbundet med høj risiko for smittet, så de har været nødsaget til at leve meget isolerede. Det, som vi har opfattet som det gode liv, blev fra den ene dag til den anden til noget, man bevidst skulle undgå. Bedsteforældre skulle ikke kramme deres børnebørn. Beboere på plejehjem skulle ikke længere have besøg, ja, ikke engang af deres ægtefælle eller børn. Unge skulle blive hjemme i månedsvis, i stedet for at tage i skole, til fest eller til træning. Børns legeaftaler skulle begrænse sig til få bedste venner. Måske med det resultat, at nogle børn må have følt sig meget ensomme, fordi de oplevede, at ingen havde valgt dem som deres bedsteven. Pludselig skulle vi alle til at gøre mange ting på en anden måde end hidtil. Den menneskelige opfindsomhed, internettet og årstiden har for mange været gode hjælpere til, at vi trods alt kunne lykkes med det.

I løbet af dette forår har mange af os måske også fået et andet forhold til tid. Når det meste af det, der stod i kalenderen bliver streget ud, så begynder man at opleve tiden på en anden måde. For nogen har det givet rastløshed og en bekymring for, hvornår vi kunne vende tilbage til noget mere normalt og for andre har det måske givet en tiltrængt ro. Men det har været

svært for mange at opleve, at fejring af runde fødselsdage og andre fester blev aflyst og hvordan dåb, konfirmationer og bryllupper måtte udskydes til senere på året, samtidig med at der til bisættelser kun måtte deltage et meget begrænset antal. Oplevelsen af tid og fremtid ændrede sig, da al planlægning viste sig at være vanskelig, når nu man ikke kendte til, hvad der kunne lade sig gøre om en uge, om en måned eller om et halvt år.

I en sådan omvæltende situation så prøver de fleste af os, at finde noget at kunne navigere efter. Noget man kan spejle sig i og sammenligne med.

Allerede i begyndelsen af forløbet blev der draget sammenligninger med andre perioder i historien, hvor tidligere generationer har oplevet noget lignende. Der er blevet skrevet og talt meget om pesten, den spanske syge og besættelsestiden. Mange af os har sikkert også gjort os tanker om, hvordan de mon i tidligere tider har oplevet det, når de ikke havde telefon eller adgang til internet, og hvor meget bedre, vores situation har været i forhold til andre lande, hvor sundhedsvæsenet ikke er så velfungerende som hos os. Men samtidig har man også mere eller mindre udtalt kunne mærke en vis ængstelse. En angst for døden som indimellem måske også blev en angst for livet.

Evolutionpsykologen Jill Brynit skrev i midten af april en avisklumme med overskriften: „Skal vores dødsangst blive livets værste fjende – for altid?“ Her sætter hun ord på de tanker,

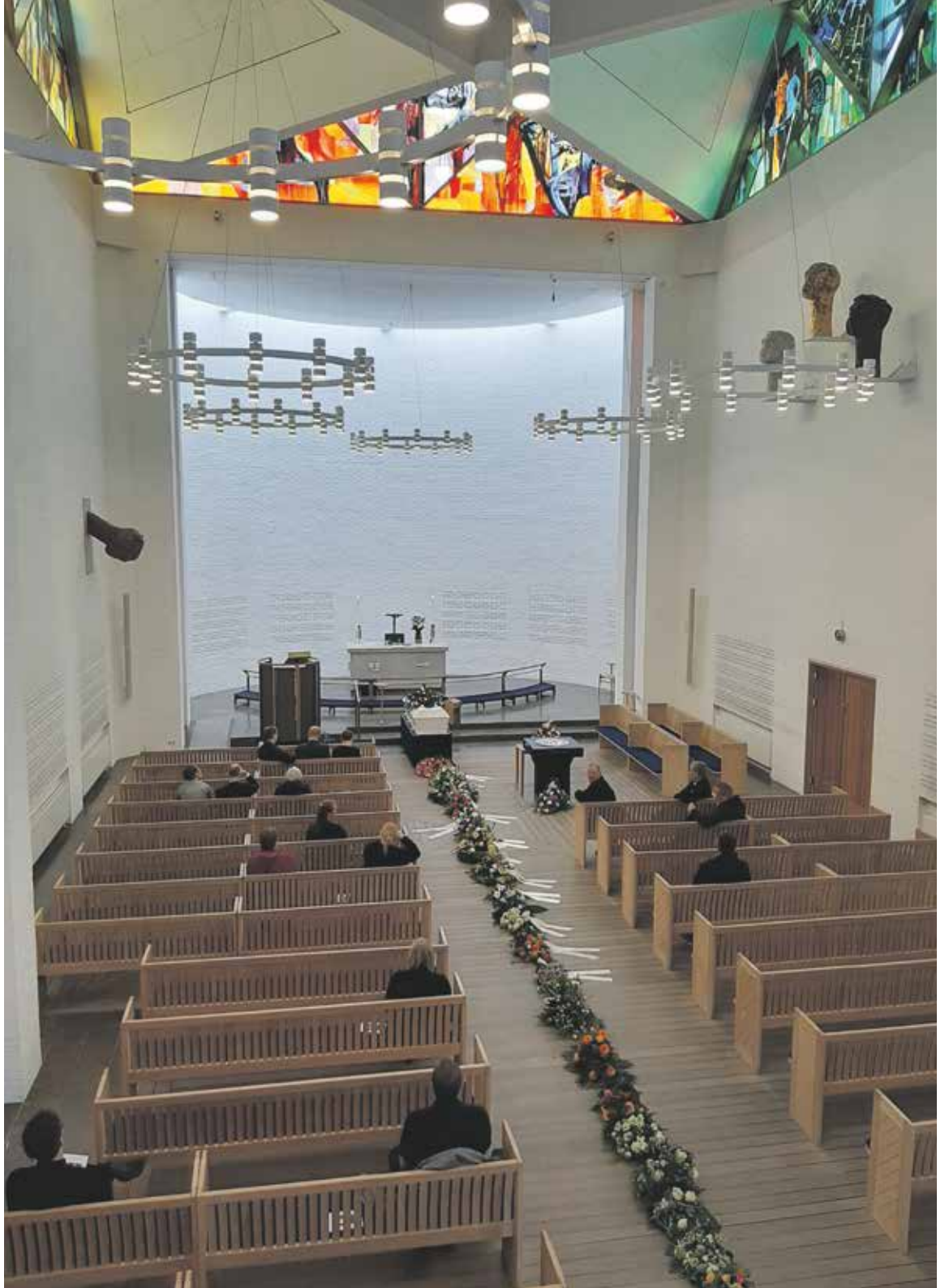
hun gør sig over, hvilken betydning det har, hvis vi opfatter det som om, at vores dagligdag fremover vil være ændret for altid. Med restriktioner og begrænsninger. Hun skriver videre: „Jeg foretrækker klart en statsminister, der hælder mod dødsangst frem for dødsforagt. Men når det er sagt, er det også værd at huske på, at forældre, der i for høj grad frygter døden, får børn, som i for høj grad frygter livet.“

Ud fra et helt andet udgangspunkt end det, vi har i kirken, så peger evolutionspsykologen – uden lige at bruge det ord – på nødvendigheden af at have *livsmod*. Man kan komme til at frygte døden så meget, at man kommer til at frygte livet. Det gælder for den enkelte, og det gælder for samfundet.

Kirkerne er bygget for at danne ramme omkring tro, håb, længsel og trøst, men også for at få vores ængstelse og bekymringer sat i perspektiv. At tro på den treenige Gud er at have et rum og en fortælling, hvor både livsangst og dødsangst kan være til stede, uden at livsmodet knækkes. For det er Gud, der giver os livsmodet til at være i al det uforudsigelige og finde det gode liv frem i det. Ligesom troen på Gud giver os mod på at gå fremtiden i møde.

Søren Kierkegaard skrev i 1847 til sin syge og sengeliggende svigerinde Jette nogle breve, hvori han forsøgte at trøste hende og i et af brevene lyder det:

„Men hvad er det så at tro? At tro er bestandigt at vente det glade, det lykkelige og det gode.“

Corona lukkede bygningen – men ikke kirken

Corona lukkede kirken – men i de sidste måneder har Vorherre nok måttet høre på mange bønner alligevel. For det er menneskeligt at dele sine tanker med Gud – og det gør virkelig en forskel, synes jeg, at vi har Gud vi kan bede til. Uanset om den bøn så er et klageråb eller en takkebøn.

Men hvordan kan det egentlig være, at vi mennesker overhovedet tror, at vi kan bede til Gud? Hvordan kan vi få den tanke, at vi kan fortælle Gud hvad vi mener om de ting, der sker i verden – klage over livet og bede Gud om hjælp? Kan Gud ikke bare være ligeglad?

Gud er jo almægtig og himmelsk. Så hvorfor bøjer vi ikke bare nakken? Hvordan kan vi få den tanke, at vi har ret til at tage en alvorssnak med Gud om det hele?

Det har vi lært af Jesus. Jesus viste os at Gud er som en Far i himlen. Én man kan tale med. Én, som lytter. Som ikke er ligeglad, men kærlig og som vil

være, hvor vi er. Derfor lærte Jesus os at bede Fader Vor.

Ja, det var så vigtigt for Jesus, at mennesker skulle have det samme nære forhold til Gud, som Han selv havde, at Han ligefrem opfordrede til at „banke på, til der lukkes op“ – altså blive ved med at bede til Gud, indtil der kom svar.

Så den Gud, vi kender gennem Jesus Kristus, er ikke en Gud, der vender ryggen til eller siger 'Shhhh', når vi henvender os. Det er en Gud, der ser og hører. Og som godt kan tåle vores kritik og anfægtelser, når krisen rammer.

Jesus lærte også, at forholdet til Gud og forholdet til andre mennesker hænger sammen. At være kristen handler ikke alene om, at kunne komme hen i kirken og være med til gudstjeneste – det handler også om, hvordan vi lever sammen med andre mennesker.

Dengang den kristne kirke var ung og ny, der havde man heller ikke kir-

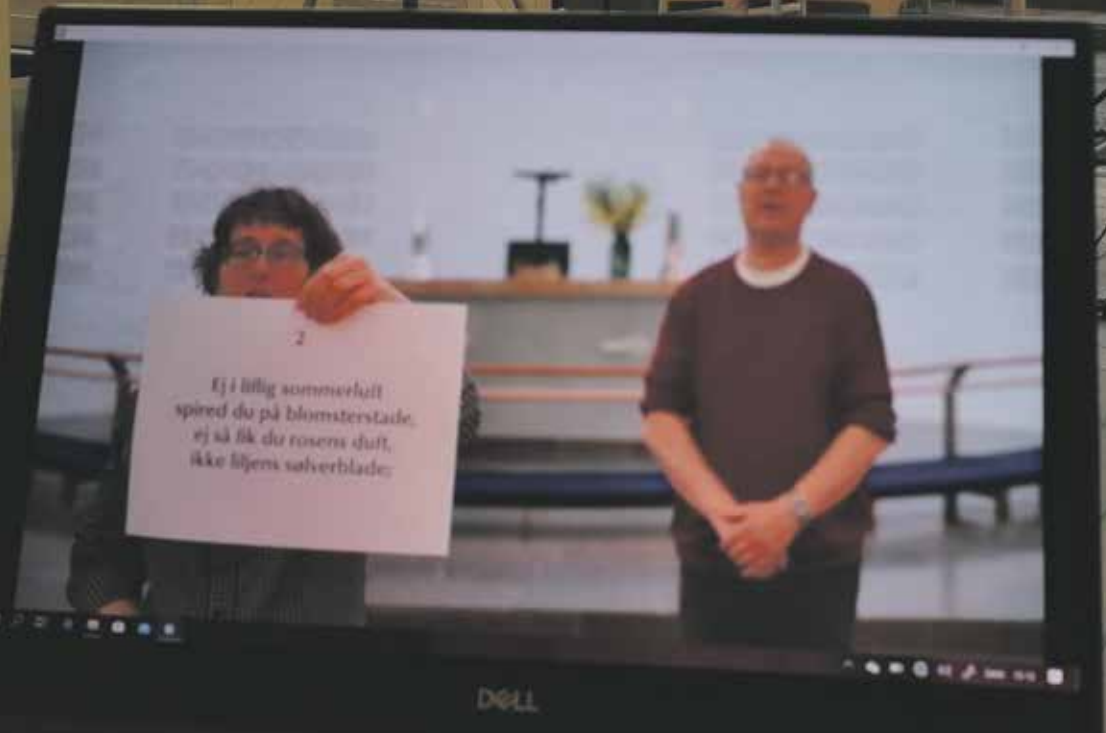
kebygninger. Dengang skrev apostlen Peter i sit brev, at de kristne skal være som levende sten, der bygges op til et åndeligt hus. Og ser man sådan på det, så er kirken alle steder, hvor mennesker bærer troen med sig ud i dagligdagen.

Det er en kirke, bygget af levende sten, af mennesker, der tror og som handler ud fra det, de tror.

Corona lukkede kirkebygningerne – men ikke kirken. For Gud holder aldrig lukket. Her man henvende sig 24syv.

Og mennesker holdt heller ikke op med at bede til Gud, læse i Bibelen, tænke over tingene og gøre livet bedre for hinanden, fordi kirken lukkede. Der har været masser af omsorg og omtanke – og masser af små tilkendegivelser og glæder, som folk gav hinanden.

Uanset hvilken fremtid vi går ind i som kirke, så lad os huske: At kirken ikke kan lukkes. For Gud er der hele tiden – og vi bærer alle kirken med os ud i livet hver eneste dag.

2
Ej i llig sommerhull
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke lifens sølverblade;

DELL

Hvad var det dog, der skete?

Ikke så snart var vi kommet ind i marts måned, før der skete noget, som ingen af os havde ventet eller forberedt os på. I stedet for at åbne for en strålende sol, måtte samfund og kirke lukke ned på grund af en lille stjerneformet virus. Spørgsmålet var så, om man bare kunne lukke kirken ned uden at noget afgørende og vigtigt gik tabt? Hvis kirken både lever af og skaber nærvær og fællesskab mellem mennesker, hvordan fastholder vi så det, når vi ikke længere kan samles i et fælles rum? Hvordan den udfordring blev taklet her i Ishøj, handler det følgende om.

I første fase handlede det om aflysning og udskydelse af alt det, der kunne udskydes. Således måtte bl.a. konfirmanderne se deres store dag udskudt til efteråret. Information herom udgik direkte eller via vores hjemmeside og Facebook, som i det efterfølgende har været den vigtigste kanal for vores forbindelse med sognet.

Det allerførste livstegn fra kirkerne i Ishøj kom allerede dagen efter at statsministeren havde erklæret landet for lukket. Om aftenen den 12. marts livestreamede vi *Ro til Tro* fra Ishøj Kirke. Med enkle midler blev der skabt en

atmosfære af nærhed og fællesskab, som blev gentaget både den 22. marts og den 10. april med overvældende positive reaktioner. Dette viste os, at det faktisk var muligt at være kirke under corona!

Men hvad så med den almindelige gudstjeneste? Kunne den også formidles gennem et digitalt medie? Det måtte prøves – og det gjorde vi første gang den 20. marts, hvor vi streamede en gudstjeneste, der var optaget i smådele og redigeret sammen et par dage forinden. Det fortsatte vi med, men nu med større mod, da vi de efterfølgende syv uger livestreamede søndagens gudstjeneste direkte fra en af de tre kirker i kommunen.

Den 3. maj skete det i form af en Drive-In-gudstjeneste fra P-pladsen foran Ishøj Kirke.

Påskedag var speciel, for her indeholdt gudstjenesten en hilsen fra kommunens fem præster 'hver for sig, men dog sammen!'

Allerede fra den første dag besluttede vi også, at der hver dag skulle være en hilsen på Facebook

fra kirkerne i Ishøj. Det kunne være i form af et foto med en bøn, et digt, et bibelvers – eller noget andet, der kunne være til trøst og opmuntring. På de to måneder, vi har været lukket ned, er det blevet til mere end 50 små hilsener, der undervejs blev udvidet

med en række små videofilm, som nu er tilgængelige på YouTube. På den måde har vi lavet flere små videofilm, som er nået vidt omkring. F.eks. én til konfirmanderne og én om at bede Fadervor og vaske sine hænder godt og grundigt. Eller en video om

„Lystændingen 4. maj“, som nåede rigtigt langt ud.

Men alt dette var jo digitalt. Vi så jo ikke hinanden – i hvert fald ikke ansigt til ansigt. Tre gange i løbet af de to måneder gjorde vi derfor noget helt andet. Påskelørdag bragte vi en

potte påskeliljer og en hilsen ud til knap et hundrede brugere af kirkens aktiviteter, vi havde adresser på. Dagen op til Store Bededag, og de øvrige aflyste konfirmationsdage, kørte vi rundt med en rose og en hilsen til alle konfirmanderne. På samme måde

har vi være rundt til alle de brudepar og dåbsfamilier, hvis store festdag er udskudt på ubestemt tid. Og endelig fik vi i slutningen af april arrangeret en dag, hvor kirkens kor sang sommersange for beboerne på Plejecentret Kærbo.

Meget andet kunne måske nævnes, men konklusionen er den samme: Under den fysiske nedlukning af kirkerne i Ishøj formåede vi trods alt at åbne nye digitale døre. Det blev til mere end hundrede opslag på Facebook og over 30 videoer på YouTube. Mange har

udtrykt glæde over, at kirken på den måde rakte ud til dem i deres isolation og antallet af følgere på Facebook er vokset med næsten 200 personer i perioden.

Nu glæder vi os imidlertid over, at vi nu kan være sammen igen – på den

rigtige måde – om end endnu en tid med en vis afstand. Det store spørgsmål er så, hvor meget af det nye, vi har prøvet, vi kan føre videre, når hverdagen for alvor bliver 'normal' igen?

Gik luften også ud af din ballon? Næstekærlighedens **skal** holdt mig oppe

Kender du det, at corona har taget luften ud af din ballon? Altså gjort dig lidt mere doven, ugidelig, intiativløs? At du har haft en sætning kørende i hovedet med: „nåå jaa, det kan jeg også gøre i morgen.... ”

Sådan har jeg haft det. Lige da corona slog os alle omkuld, var det som om min ballon blev fyldt med luft. Pludselig var der frigivet tid og overskud i en normalt pakket kalender til at kaste sig ud i at ordne skabe, rydde op i skuffer, rydde ud i tøj, gå i haven – og ja, bare nyde den tidlige forårssol. Jeg oplevede en ro med alle de aflyste planer, som bekom mig godt, og som til at begynde med gav luft i min ballon. Ja, jeg svævede faktisk rundt, sat fri af hverdagens normale krav og gøremål.

Men så skete der det, at corona ikke bare var en døgnflue. Den blev ved. Og ved. Hjemmeskolingen – som ellers gik godt i begyndelsen – blev mere og mere udmattende for både børn og voksne. Det ellers dagligt indførte kagebageri aftog. Afkrydsning af veludførte opgaver på

to do listen stilnede af. Luften begyndte lige så stille at sive ud af ballonen.

Så tænkte jeg: „måske skulle jeg prøve at finde fred med at gøre mindre, end jeg synes jeg burde. Måske skulle jeg lægge mig mere på en solseng med en bog og bare nyde ikke at skulle noget.“ Den fred kom ikke.

Så prøvede jeg at finde fred med at freden ikke kom. Den fred kom heller ikke.... Og alt imens sivede luften mere og mere ud af min ballon. Kan du genkende det?

Pludselig en dag, midt i en overspringshandling, slog det mig: „hvis du ikke kan tage dig sammen til noget. Hverken til at ordne noget eller slappe af med at slappe af, så må du i det mindste hanke op i dig selv, for at gøre noget godt for nogle andre“. „Jamen det orker jeg ikke“, lød den lade stemme i mit hoved. „Nej“, lød det så fra min næstekærlige etik, „det kan godt være du ikke orker, men det **skal** du!“

Og nej hvor var det i grunden befriende at få det *skal* på. Du *skal* gøre noget godt for en an-

den. Du *skal* elske din næste som dig selv. Midt i mit selvsving og kredsen om coronas konsekvenser i mit eget liv, havde jeg helt glemt det kærligt befriende i næstekærlighedens *skal*. For Guds fordring til os mennesker om at vi *skal* elske vore næste, overtrumfer hvad jeg har lyst til eller orker. Den forholder sig ikke til, at jeg skal mærke efter, nej tværtimod, så sørger den for at næstekærligheden ikke kun spredes ud, når der er overskud, men at dens fordring hele tiden lyder, selv når luften er gået ud af vores ballon.

Jamen, hvad så hvis vi ikke orker? Så skal vi huske, at også de små kærlige gerninger tæller. I virkeligheden skal der ikke meget til. At glæde andre kan komme i forskellige afskygninger – små som store. Det kan være et smil til en fremmed, der går på det andet fortov. Det kan være et sms til en gammel veninde. Det kan være et indkøb for en, der er alene. Det kan være et buket blomster til én man holder af. Det kan være at ringe til den ældre dame, man ved sidder alene.

Måske bare én næstekærlig gerning om dagen, så meget luft kan jeg godt mobilisere i min ballon. Og det er jo i virkeligheden så lidt luft, der skal der til, for at glæde andre i denne tid.

Nu behøver jeg ikke længere tage stilling til, hvad jeg orker eller gider, hvis jeg bare en gang om dagen, kan glæde en anden. Så kan jeg jo godt dovne resten af dagen væk. De skabe fyldt med rød eller græsset mellem fliserne gør jo ingen fortræd. Det *gør* corona. Derfor kan vi med næstekærlighed give ilt til hinanden i denne tid, hvor luften måske er gået lidt ud af vores ballon.

Hvordan skal man egentlig bede til Gud?

Et spørgsmål man ofte kan blive mødt med, som sognepræst i flere forskellige sammenhænge, er: „Hvordan skal man egentlig bede til Gud“. Det er et godt spørgsmål og jeg tror ikke der findes noget entydigt svar på det.

Mange mennesker er vokset op med, eller har en instinktiv fornemmelse af, at bøn fremsiges knælende og med foldede hænder.

Vi kan finde en beskrivelse af, hvordan man beder til Gud, som Jesus fortæller det til sine venner og disciple i Matthæus evangeliets kapitel 6, vers 6-13.

Og når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at vise sig for mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer, og luk din dør, og bed til din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig.

Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønføres for deres mange ord. Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det. Derfor skal I bede således:

Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.*

Her er vægten lagt på at være alene og være stille. Måske er ensomhed og stilhed særligt vigtigt når vi beder til Gud – af flere grunde.

Fra gammel tid har man haft et udtryk om 'at stemme sindet'. Det betyder, at man stemmer sit sind, ligesom man stemmer et musikinstrument. I dag ville nogen måske sige, at vi 'indstiller os på noget', at vi 'tuner os ind på den rigtige kanal'.

Roen og freden omkring os hjælper med til, at vi kan finde ord – de rigtige ord – der ligger os på sinde!

Om ordene i en bøn så siges højt, eller hviskes som i en slags fortrolighed med Gud eller slet ikke udtales, men blot holdes i tankerne. Om man knæler, folder sine hænder, sidder i sin lænestol og ser ud af sit vindue, står på en

strand eller på en mark og ser lige op i himlen. Ja, det er en personlig ting.

En bøn er nemlig et menneskes personlige henvendelse til Gud, et sted at være alene og dele sine glæder og sorger med Gud.

Det kan måske være svært, altid at finde de ord man nu synes er de helt rigtige, men der findes heldigvis en rigtig god samling af forslag til bønner i forbindelse med livets mange anledninger i Den Danske Salmebog. Salmebogens bønnebog er emneopdelt efter lejlighed og situation. De kan bruges som de er eller måske bare fungere som inspiration eller vejledning.

Der findes ikke ord der er 'de rigtige'. De rigtigste, bedste og fineste ord er dine egne ord, dem du har at sige til Gud, og de bedes allerbedst uden larm og selskab. Bøn har altså forskellig form og udtryk i det ydre som er personlig.

En bøn er også en henvendelse til Gud med lige så mange grunde til bønnen, som der findes mennesker og sikkert flere endnu. Men to slags bønner vil jeg gerne fremhæve her:

Den første er takkebønnen, hvor du har en mulighed for at takke for alt, du har fået af kærlighed, venner, familie, gode og heldige ting, der er sket, et liv uden de store bekymringer osv.

Den anden er klagebønnen, bønnen til Gud om at være os nær og bære med, når livet gør ondt, viser tænder, vi mister, vi eller de der er os nær bliver ramt hårdt, når vi er bange, frygter og bekymrer os osv.

Det er tydelige fællestræk ved de to slags bønner, at de finder deres udgangspunkt i en erkendelse af den bedendes afmagt.

Et 'kæmpe TAK' for alt det jeg er givet, men som jeg ved kan forsvinde igen, uden jeg kan gøre fra eller til!

Et 'kæmpe HJÆLP mig' for jeg kan intet gøre eller stille op! Vær hos mig Gud! Her hvor jeg er mest alene!

Bønnen er stedet, hvor der findes trøst, mod, håb, inspiration, styrke, taknemmelighed, glæde, opmuntring og meget mere.

Således hjælper bønnen os til at finde ro i vort liv!

PRAKTISK INFORMATION

Sognekontor

– for Ishøj og Torslunde sogne
Ishøj Boulevard 1, 2635 Ishøj
Tlf.: 4354 7300

Åbent mandag til fredag fra kl. 10.00 -13.00,
torsdag tillige kl. 16.00 -18.00

Henvendelse i forbindelse med bl.a. dåb,
vielse og bestilling af kirkebil i alle Ishøjs tre
kirker.

Navneændring, navngivning, faderskab og
attestbestilling foretages på www.borger.dk.

Vejleå Kirke

Ishøj Boulevard 1, 2635 Ishøj

Åben alle hverdage fra 10.00 -15.00
og torsdag desuden 16.00 -18.00

Lørdag lukket

Søndag åben fra 10.00 -13.00

Ishøj Kirke

Ishøj Bygade 83, 2635 Ishøj

Åben når der er personale til stede

Kontakt kirketjeneren på tlf.: 6155 6642

KIRKERNE I ISHØJ er udgivet af
Ishøj Menighedsråd og udkommer i
10.500 eksemplarer 2 gange om året.
Ansvarshavende redaktør:
Formanden for menighedsrådet.
Redaktionsudvalg: Sophie Nielsen og Anna
Falcon. Indholdet i artiklerne dækker ikke
nødvendigvis redaktionsudvalgets holdning.
Tryk: PE Offset, Varde
Design & layout: Anna Falcon

Medarbejdere

Kordegner **Johanne Kyvsgaard**
Tlf.: 4354 7300
ishoej.sogn@km.dk

Kirketjener **Jesper Kronholm**
Tlf.: 3032 0525
jk10@ishoejkirker.dk

Kirketjener **Birgitta Thomsen**
Tlf.: 6155 6642
bt@ishoejkirker.dk

Organist **Carsten Popp**
cp@ishoejkirker.dk

Organist **Jakob Davidsen**
kirke@jakobdavidsen.dk

Kommunikationsmedarbejder
Anna Falcon
pr@ishoejkirker.dk

Leder af Vejleå Kirkes B&U Kor
Bente Colding-Jørgensen
vejleakor@gmail.com

Kirkegårdsleder **Jesper Mikkelsen**
Ishøj Bygade 77, 2635 Ishøj
Tlf.: 4354 7300
jm@ishoejkirker.dk

Menighedsrådet

Formand **Johan Funck**, tlf.: 6162 9398
Kasserer **Winnie A. Salomonsen**,
tlf.: 2445 9804
Kirkeværge **Rosa Møller Pedersen**,
tlf.: 2025 1669

Øvrige medlemmer, se website

Sognepræster

Alle præster holder fri mandag

Ane Øland Bækgaard
Tlf.: 2466 1886
anop@km.dk

Asta Gyldenkærne
Tlf.: 2170 7596
agy@km.dk

Sophie Nielsen
Tlf.: 2484 0406
msmn@km.dk

Christian Barrit Petersen
Tlf.: 4399 1628
cbp@km.dk

Michael Rønne Rasmussen
Tlf.: 2960 3288
mrr@km.dk

Du kan altid ringe og få en aftale om en
samtale med en af præsterne

ishoejkirker.dk

facebook.com/ishoejkirker/

Youtube: Kirkerne i Ishøj

instagram.com/kirkerne_i_ishoej/

KIRKERNE I ISHØJ